

Forslag til forespørgselsdebat om, hvorvidt Grønland bør udvikle en national alkoholpolitik med barnets rettigheder som det overordnede princip, samt hvordan balancen mellem individuel frihed og beskyttelsen af børn bør tilrettelægges.

(Medlem af Inatsisartut Nivi Rosing, Inuit Ataqatigiit)

Svarnotat

(Naalakkersuisoq for Sundhed og Personer med Handicap)

Mange tak til forslagsstilleren for at rejse en debat, der går ind og berører selve kernen i det samfund, vi ønsker at være.

Naalakkersuisut har i efteråret 2025 omdelt faglige anbefalinger til en flerårig evidensbaseret alkoholpolitik til Inatsisartut. Naalakkersuisut vil gerne starte med at slå fast, at disse anbefalinger ikke har som mål at begrænse den enkeltes frihed, men derimod at sikre børn, unge og kommende generationer en bedre beskyttelse ud fra et folkesundhedsmandat.

Vi kan tale om struktur, politik og regulering. Men vi bliver også nødt til at stille os selv nogle mere ubehagelige spørgsmål.

Hvad er frihed værd, hvis den frihed betyder utryghed for et barn?

Hvad er retten til at drikke værd, hvis den samme handling bliver til et barns frygt om aftenen?

Hvornår bliver individuel frihed til et kollektivt svigt?

Hvornår er man ikke længere bare “en, der drikker”, men en, der skader andre?

Hvornår tager vi som voksne ansvar, ikke bare for vores eget liv, men for de liv, vi former?

Hvornår siger vi: “Nu er det nok, jeg har brug for hjælp”, og hvordan adresserer vi det, at være medmisbruger?

For vi ved det jo godt.

Vi ved, at afhængighed ikke opstår i et tomrum.

Vi ved, at mange af vores medborgere, der kæmper med misbrug i dag, selv var børn i hjem præget af utryghed, svigt eller vold.

Vi ved, at smerte går i arv, hvis den ikke bliver mødt.

At bryde en social arv er noget af det sværeste, et menneske kan gøre.

Men det er også noget af det vigtigste.

Vi bør derfor spørge os selv, hvordan vores samfund kan indrettes, så det støtter mennesker, der vil bryde social arv, men vi bør også tale om, hvad vi tør forvente af hinanden som mennesker.

For et barn kan ikke vælge.

Et barn kan ikke sige fra.

Det kan vi voksne.

Så når vi taler om en national alkoholpolitik, må vi også tale om mod.

Mod til at regulere.

Mod til at forebygge.

Mod til at gribe ind tidligere.

Men også mod til at stille krav.
Ikke for at straffe, men for at beskytte.
Her bliver barnets rettigheder ikke bare et princip. De bliver et kompas.

Så ja, vi bør udvikle en national alkoholpolitik. Derfor ønsker Naalakkersuisut at udvikle et nationalt alkoholforlig i samarbejde med de øvrige partier. Det bør ikke være partifarver, der får os til at vige fra princippet om børnenes rettigheder. Som folkevalgte er vi alle enige om, at vi som land skal efterleve FN's børnerettighedskonvention.

Men lad os ikke bilde os selv ind, at politik alene løser problemet.

For den virkelige forandring sker først, når vi hver især tør stille os selv spørgsmålet:

Hvilket ansvar har jeg for det barn, der ser på?

Og hvilket samfund ønsker vi at være kendt for:

Et, der beskytter voksnes vaner? Eller et, der beskytter børn?

Valget er vores.

Med disse ord vil Naalakkersuisut atter takke for forslaget til forespørgselsdebat, og ønske Inatsisartut en god debat.